*„Így készülünk szelíd háborúra, mindig magunkért, soha mások ellen,
Sót párolunk és vásznakat szövünk, s míg kisebbítnek, lassan megnövünk.”* *Dsida Jenő*

FRONT

A nemzeti ellenállás lapja **Ne csak beszélj, cselekedj is!**

2005. november 15. **II. évfolyam 23. szám** **167 Ft**

Szólásszabadság

Október 23. Mily sokat jelent ez a dátum a magyarságnak, ha erre a napra gondolok érzések tucatjai kavarognak bennem. Hazaszeretet, büszkeség, tettvágy, forrongó indulatok, melyek elválaszthatatlanul kötődnek e naphoz. Magyar ember számára ez a nap az idegen elnyomók elleni harcot jelképezi, azt, hogy ha úgy hozza a sors világhatalmak ellen is fel kell és lehet venni a harcot. Talán nem véletlen, hogy október 23-a kapcsán indítottak személyem, a Magyar Nemzeti Front és e lap ellen hazug, mocskolódó hadjáratot Kun Béla unokái.

Elég volt elmennem egy méltó megemlékezésre és ott felszólalnom, hogy a vörös horda csaholni kezdjen: „Feszítsd meg!”

Pufajkások és utódaik hörögtek felém demokráciát kántálva és mindazon visszataszító tulajdonságot – ami visszaköszön rájuk a tükörből ha belenéznek – rám próbálták aggatni. A kommunisták tanultak hibáikból, még egyszer nem fogják elismerni, hogy ők a proletár diktatúrát építik.

Nem, ők most a demokrácia bősz védelmezőiként tetszelegnek választóik előtt, miközben nagy buzgalommal dolgoznak mindazon elvek ellen, melyeket teli pofával szoktak harsogni.

A csahosok közé persze a nagy átváltozóművész FIDESZ is beszállt. Beállt azok közé, akik tüntettek ellenem, mint Főnáci ellen. Merthogy Tóth Andrással tüntetett az MSZP, az SZDSZ és annak suhancai, a Cigány Kisebbségi Önkormányzat és ott volt néhány fideszes képviselő is a hátsó sorokban. A tagságot ugyanis hiába bíztatták a fasiszta mumus elleni tüntetésre, csak nem tudták rávenni őket, hogy Tóth András titokminiszter előtt csápoljanak. Pedig elhatárolósdit is játszottak, kiadtak egy szép hosszú közleményt, amit az MSZP(!) szónoka olvasott fel. Ebből már sejthető, hogy mi lesz a jövő évi választás eredménye...

A FIDESZ-LIKUD azonban nem bízott semmit a véletlenre és másnap a mellettem tartott tüntetés előtt ismét telefonhívások garmada zajlott le, nehogy némely tévelygő tagjuk magyarok közé keveredjen. Még véletlenül megutálnák a narancsot.

A jelenségnek, ami lejzajlott előttünk, nem az a lényege, hogy személy szerint kit és hol szemel ki áldozatul a rendszer. A folyamatokat és reakciókat kell megfigyelnünk. Azt, hogy miként manipulál a sajtó, milyen tökéletes az összjáték a ballib janicsárokkal, és ezáltal ki határozza meg a közéleti témákat. Mert jelen felállás szerint a baloldal mondja meg mit szabad és mit nem, kivel lehet és kivel tilos megjelenni, azt, hogy ki a "náci". A leginkább sérelmezett fasiszta tevékenységem pár vicc volt – mintha a Rákosi rendszerben élnénk. A közéleti határokat ma a balosok vonják meg, és önvesztét okozva ehhez segédkezik a FIDESZ is. Pedig minden józanul gondolkodó ember látja, hogy az internacionisták nem fognak leállni, amíg egyenes derekú magyart találnak a Kárpát-medencében.

Nekünk magyaroknak már nincs hova hátrálnunk, vagy megvetjük lábunkat és nem engedünk az elnyomó diktatúrának vagy elpusztulunk mind egy szálig. Épeszű ember fel sem foghatja mekkora gyűlölet él a magyarsággal szemben.

„Csak az tart ki, akiben elegendő gyűlölet és megvetés él, hogy úgy mondjam, bosszúból tartja fenn magát és váltja be tehetsége ígéretét. Néha érzem magamban a gyűlöletet és a megvetést is, de félek, nem eléggé kitartó érzések ezek bennem, hogy vigyem is általuk valamire.“

Ezekkel a sorokkal Kertész Imre Nobel díjas író maszatolta össze a papírlapokat. Ezen gondolatok miatt senki nem határolódott el tőle, neki, nekik szabad. Hiszen demokrácia van, vagy mi a fene.

Szabó Tamás

Tagosítva

fotó: FRONT

– Mi újság Önnel Dr. Bognár László, hallom belépett a KDNP gödi szervezetébe?

– Légből kapott hírek mindig terjedtek, úgy látszik most a választások közeledtével megnőtt a számuk. Valakik felkapták a hírt, hogy a KDNP-ben dolgozom és ott fogok FIDESZ támogatással indulni a választáson, ez a hír aztán bejárta a sajtó különböző bugyrait. Valószínű, hogy Lendvai Ildikó akarta piszkálni a FIDESZ-t, hogy a Semjén Zsolt-féle kereszténydemokraták milyen szélsőségesek, hiszen az antiszemita Bognár is náluk indul. Az Interneten olvastam tőle olyan nyilatkozatot is, miszerint a KDNP tagja Bognár mellett Grespik és Metes is, ezzel jobbról előzi a MIÉP-et. Azt akarta elérni, hogy a FIDESZ határolja el magát a KDNP-től.

– Tudomásom szerint először a Magyar Nemzetben jelent meg ez a hír.

– Igen, és másnap már kértem is a helyreigazítását, miszerint nem vagyok a KDNP tagja. A Magyar Nemzettől elvártam volna, hogy utánajárjon ennek a hírnek, hívjon fel engem vagy a KDNP gödi vezetőjét.

– Önről azt is hallani, hogy FIDESZ tag.

– Igen, lassan minden magyarországi pártba beléptetnek, azért remélem, hogy baloldalra vagy a liberálisokhoz nem fognak. Ennek egy Magyar Fórumban megjelent írás lehet az alapja, miszerint a Pest Megyei Közgyűlésben FIDESZ színekben politizálok.

– Ön nem is tagja a Közgyűlésnek.

– Ez senkit nem zavart. A gödi FIDESZ lapot sem zavarta, hogy egy választási ajánlat után, melynek nem volt folytatása, leírja, hogy FIDESZ színekben indulok majd.

Nem vagyok KDNP tag, nem vagyok FIDESZ tag, nem vagyok tagja a FIDESZ frakciónak. Egy pártnak vagyok a tagja a MIÉP-nek.

Szabó

Az újság kapható:

Országszerte a nemzeti könyvesboltokban és a budapeti újságárusoknál.

Előfizethető rózsaszín csekken a 2120 Dunakeszi, Bocskai utca 16. címre.

Az újságot zárt borítékban küldjük előfizetőinknek.

Éves előfizetés: 4000 Ft.

Féléves előfizetés: 2000 Ft.

Negyedéves előfizetés: 1000 Ft.

Telefon: 06-20-494-4513

Elektronikus levél: front56@yahoo.ie

Szimpátia-tüntetés Dunakeszin

A lopakodó diktatúra ellen tüntettek Dunakeszin, ahol az MSZP és az SZDSZ dunakeszi frakciója a helyi Fidesszel karöltve lemondásra szólította fel Szabó Tamás alpolgármestert.

A tüntetők a polgármesteri hivatal előtt várakoztak, majd a meghurcolt képviselő megjelenése után hangos „Veled vagyunk Tamás!” skandálásba kezdtek.

A Himnusz és a Székely Himnusz után Szabó Tamás, a Magyar Nemzeti Front tagja, a Front című újság főszerkesztője megköszönte a jelenlévőknek, hogy kiálltak mellette, ígéretet tett, hogy nem adja fel a küzdelmet. Elmondta: A médián (TV2, ATV és a Klub rádió…) csak az jut át, amit a riporter szajkóz, amit ő mond és a tények senkit sem érdekelnek.

Ezt követően felszólaltak a Corvin közben megjelent szervezetek képviselői:

Dr. Kakuk Attila a Magyar Önvédelmi Mozgalom elnöke hozzászólásában a következőképpen fogalmazott:

„Csak az összefogással az egymás melletti kiállással tudjuk magunkat és országunkat megvédeni. Eljött a magyar önvédelem ideje!”

Domokos Endre János a jogtalanul betiltott Vér és Becsület Kulturális Egyesület elnöke hangsúlyozta: A mi szempontunkból teljesen mindegy ki nyeri a 2006-os választást, a parlamenti pártok mind ugyanazt szolgálják!

Hozzátette: A Fidesznek sem kell állandó elhatárolódásokkal fárasztania magát, hiszen mi, magyarok már régen elhatárolódtunk a Fidesztől, értelmes igaz emberek semmilyen közösséget nem vállalnak vele!

Schuster Lóránt az MNF nevében köszönetet mondott a megjelenteknek, majd elmondta: a hatalom birtokosai elkezdték a leszámolást, hírlik, a VBKE után azok a szervezetek is sorra kerülnek, akik részt vettek október 23-án a Corvinközi megemlékezésen (MNF, MÖM, HVIM). Figyelmeztetett: „Aki szelet vet, vihart arat! És a küzdelemből a magyarság kerül ki győztesen!”

A rendezvény a Szózat eléneklésével zárult.

magyaronvedelem.hu, Jobbra a tüntetés képei.

fotó: oskar.atw.hu

fotó: oskar.atw.hu

fotó: oskar.atw.hu

fotó: oskar.atw.hu

Lajos bá’ beszélyiből: *Irigylem a zsidókat mert sok látnok lehet közöttük. Úgy hallottam, hogy az ammani merényletről is órákkal bekövetkezte előtt tudtak...*

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

fotó: oskar.atw.hu

Szólásszabadság

Magyar

Magyar *magyar* magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar *magyar* magyar magyar magyar magyar magyar magyar magyar.

A fenti cikk soviniszta, nacionalista, rasszista és kirekesztő, a nácizmus és a fasizmus kifejezésmódját használja, azokra jellemző hangulati elemekkel manipulál. A „magyar" kifejezést indokolatlanul sokszor használja, többször kiemeli, pozitív színben, a többi nép fölé emeli. A cikk bizonyítja a társadalomban ma is élő antiszemitizmust, ***tartalmilag a büntetőjog hatálya alá esik.***

Zsidó

Zsidó *zsidó* zsidó *zsidó* zsidó zsidó zsidó zsidó zsidó zsidó zsidó zsidó zsidó.

A fenti cikk soviniszta, nacionalista, rasszista és kirekesztő, a nácizmus és a fasizmus kifejezésmódját használja, azokra jellemző hangulati elemekkel manipulál. A „zsidó" kifejezést indokolatlanul sokszor haszálja, többször kiemelve, negatív színben tünteti fel. A cikk bizonyítja a társadalomban ma is élő antiszemitizmust, ***tartalmilag a büntetőjog hatálya alá esik.***

Kirekeszt Elek szociológus

November 15-én kedden 16.30-tól
dr. Kakuk Attila
a Magyar Önvédelmi Mozgalom elnöke
„Esztergomi oroszlánoktól a jogos önvédelmig" címmel tart előadást.
Helyszín: Esztergom, Bajor Ágost Kulturmozgó
Házigazda: **Kovács Géza**

Idegen hordák vandál terrorja Franciaországban

Párizs és egy tucat más nagyváros gettó-külvárosaiban minden eddigit felülmúló zavargások tombolnak éjszakánként. 3600 autó felgyújtása egy hét alatt, üzletek kifosztása, iskolák szétrombolása és kiégetése, jól illusztrálja a mindent feldúló, jól szervezett, iszlám ihletésű bandák éjszakai garázdálkodását. E nagyvárosok lakossága valóságos terror alatt él. Bizonyos városrészek el vannak vágva a külvilágtól. Egy, a TV-híradóban is bevallott példa: Evreux városának Madelaine nevű külvárosa, melyet ma éjjel „hatalmukba kerítettek" a „fiatalok".

E szóval végre kompromittálva lett e bandák képmutató megnevezése, melyet a balliberális és az óvatos jobb-közép média, és az ahhoz tartozó politikusok használtak évtizedeken keresztül, hogy megfeleljenek a „helyesen gondolkodás" nemzetközi, intellektuális diktatúrájának.

A „fiatalok" természetesen döntő többségükben arab suhancok, kiknek féktelen gátlástalanságát egy magyar ember nem tudja elképzelni. Ehhez vissza kéne menni török hódoltságig, melyet igazából csak most fogunk majd újra megismerni, ha az új, modern Törökország ismét magyar földön vonulhat át. Az Észak-Afrikai arab bűnözők mellet ott vannak a török fiatalok is, és szép számmal a befűzött, megtévesztett muzulmán, fekete-afrikaiak, akiket egyébként az arabok mélyen megvetnek és lenéznek. Mindezek egy része tartózkodási engedély nélküli, illegális bevándorló. Sok veszteni valójuk nincs. És itt van a szociális és nemzeti katasztrófa reménytelen megoldhatatlansága.

Az elmúlt 30 év alatt a szocialista-kommunista kormányok, az ezek kezében koncentrálódó média, de a mélyen hipokrita Jacques Chirac is, álhumanista szempontokból, meg hanyagságból nem vetettek gátat a korlátlan és illegális bevándorlásnak. Ma Franciaországban körülbelül 10 millió mohamedán él, akiknek döntő többsége mélyen és szívből francia és európai-gyűlölő. A kormányok kezét részben megkötötte a Franciaországban igen nagy hatalommal bíró, balliberális, trockista lobby, mely egyetlen célkitűzésének mindenáron való kivitelezésén kívül, nem ismert el semmilyen más fontosabb szempontot. Ez a célkitűzésük a nemzeti állam lerombolása, a nemzeti eszméknek a fejekből való kitörlése volt, és az ma is. Úgy gondolták, hogy a nemzet felhígítása is könnyen elérhető lesz, egy főként mélységesen ellenséges érzületű, gonosz és gyűlölettől átitatott, bevándorló sereggel. Nem látták, hogy nincs másról szó, és soha nem is volt, csak az algériai háború folytatásáról. A mórok hódítását nem is szabad ezzel az alantas ösztönű hordák beszivárgásával és potenciális és valóságos hatalomszerzésével összehasonlítani.

Pár évvel ezelőtt – a zsinagógák, és zsidó iskolabuszok rendszeres megtámadásának korszaka előtt – a féktelenül francia gyűlölő, balliberális álfilozófus, Bernard-Henry Levy, egy nyílt televíziós vitában figyelmeztetett, hogy „ne tévesszük el a fő ellenséget", amely nem a franciaországi, arab-iszlám népesség, hanem a francia nemzeti jobboldal és annak vezetője Jean-Marie Le Pen. Ez utóbbitól származik egyébként az „idegen hordák" kifejezés, az elmúlt hét zavargásait tömören jellemezve.

Ma már nem kétséges, hogy kinek volt igaza az évtizedek óta tartó bevándorlási vitákban. Csakhogy most már késő. Franciaországban is, Belgiumban vagy Hollandiában is, vagy akár Németországban, ahol egy parlamenti választási mérleg nyelvét a törökök alkotják. Azokat a finomkodó, kényeskedő politikusokat, akik a trockista ihletésű 1968-as zavargásokat és utcai harcokat vezették, akik ma magas média pozíciókból védik kiváltságaikat, és az általuk egyedül helyesnek tartott politikájukat, azokat a múlt héten egy magyar és zsidó származású, bátor és igaz francia, jobboldali politikus, Nicolas Sarközy tette helyre, amikor végre nevén nevezte a gyereket, és csőcseléknek titulálta a rabló, fosztogató, gyújtogató bandákat. E jelenlegi belügyminiszter, nagy lépést tett a 2 év múlva megüresedő elnöki szék felé. Ő az, aki merte átvenni a nemzeti jobboldal néhány evidens igazságát. Meglátta, hogy az erős kéz politikája ma életmentő – hacsak nem elkésett már – és így megcélozta a nemzeti jobboldal választóit, és ha nem csúszik el egy banánhéjon, 2007-ben, a második fordulóban, összefoghatja a nemzeti és a konzervatív jobboldalt, amelynek abszolút többség lenne. A Francia Nemzeti Front antiszemitizmusáról, ma már csak szélsőbalos trockisták beszélnek, ennek semmiféle alapja nincs. A párt gyűlésein, kongresszusain vagy sajtójában még véletlenül sem hallani oly disszonáns hangot, melyet Budapesten még néhány illuminált megenged magának. A fő ellenséget ma már nem nehéz felismerni. A vichy-bosszúló vagy a revansista, Rákosista-ÁVO-s, egyre kártékonyabb, mert a ma is hatalommal bíró mozgalmaknak nincs már létjogosultsága Európában, mert gyengítik a nemzet ellenálló erejét.

Isten óvja Magyarországot a semmilyen körülmények között nem asszimilálható és ellenséges tömegek bevándorlásától és beszivárgásától.

www.nemzetifront.hu *Dr. Goda Csaba, Genf*

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

A szó elszáll, az írás megmarad, a MIÉP és a Jobbik egyesül

Álmosan ültem be a vidéki kisváros korán nyitó kávézójába. A friss kávé és a melegszendvics illatának kellemes elegye töltötte be a helyiség levegőjét. A melósok, akik betértek, gyorsan lehajtották a feketéjüket, eltették a szendvicset és elsiettek. Nekem kényelmesebb dolgom volt, nyugodtan böngészhettem a szokásos reggeli két kávé mellett az általában szokásos napi három lapot: a jobbost, a balost és a bulvárt. Ujjaimra tapasztottam az asztalra szóródott cukrot, de nem tudtam meginni az első korty friss feketét, mert majd' elejtettem a Népszabadságot a megdöbbenéstől. „Jön a Harmadik Út. Egyesül a MIÉP és a Jobbik" – harsogta a belpolitikai rovat szalagcíme (még hogy elhallgatják őket...). Elolvastam a cikket. Majd a polgári lapban is, ahol kisebb terjedelemben foglalkoztak velük. Sokáig döbbenten ültem. Aztán gondolkodni kezdtem.

A nemzeti radikális pártok Európa-szerte nagy támogatottságúak. Említhetjük Írország, Anglia, Lengyelország, Franciaország, Olaszország vagy éppen szomszédunk, Ausztria példáját. (Romániát, Szlovákiát és Szerbia-Montenegrót direkt nem írtam le). Ezekben az országokban eltérő okok miatt van nagy bázisuk a szélsőjobboldali, nemzeti radikális, harmadik utas, nacionalista pártoknak. Írország példáját tán némileg sarkítottam is, mivel a Sinn Féin (amely tavaly az európai Parlamentbe is bejutott) az Ír Köztársasági Hadsereg (IRA) politikai szárnya, így céljai és működése (bár a párt egyértelműen nemzeti és katolikus) némileg eltér Európa más radikális nemzeti pártjaitól és még talán azoknál is radikálisabb. A nemzeti tömegpárt, a Fianna Fáil inkább az Írországból felhozható jó példa. Lengyelországban a történelem, a katolicizmus, a hagyományosan erős nemzeti tudat és a termőföld védelme miatti EU-ellenesség miatt keletkezett társadalmi igény a két erős nemzeti pártra. Olaszországban a fasiszta hagyományok mellett az észak-dél ellentét és a rengeteg bevándorló problémája keltette életre például az Északi Ligát (Lega Nord). Franciaországban, Angliában, Hollandiában (és a tavalyi helyhatósági választások óta Németországban), illetve a skandináv országokban a bevándorlók beözönlésének mielőbbi megfékezése, életterük féltése indukálta a szélsőségesnek mondott különutas pártok létrejöttét.

Nálunk mindegyik országhoz képest más a helyzet. A magyar történelem menete mindig folyamatos őrlődés volt két pogány között. Ahogy Wass Albert írta Nagypénteki Sirató című versében: „Golgotáról Golgotára / hurcoljuk a keresztfánkat / mindég kettőt, soh'se hármat / egyet felállítunk jobbról / egyet felállítunk balról / s amiként a világ halad: / egyszer jobbról, egyszer balról / felhúzzuk rá a latrokat." Független időszakunk vajmi kevés volt, már István és Koppány idejében is „jobb" és „bal" között kellett választani. Így megy ez napjainkig. A történelem zivataros századai (sokan Lengyelországgal együtt hazánkat tartották a nyugat mindenkori védőbástyájának), Trianon, a német, majd a negyvenöt éves szovjet megszállás, 1956, számos egyéb esemény és tény azt mutatja: hazánkban bármelyik más országnál jobban indokolt lenne egy erős, harmadik utas nemzeti párt létrejötte. Főleg, hogy az eszmét olyan gondolkodóink öntötték formába, mint Bajcsy-Zsilinszky Endre, Németh László, Illyés Gyula, Szabó Dezső vagy Wass Albert.

A párt létrejött, a próbálkozás megbukott, a kezdeményezésből a magyarság nem húzott hasznot. Csak néhány, a párt vezetéséhez erősen kötődő család és politikus. A MIÉP-ről van szó, mely párt holdudvarához jó ideig magam is tartoztam. A MIÉP 1998-ban a parlamentbe jutott, és azzal gyakorlatilag meg is szűnt. Kis párt volt ugyan, de a honi viszonylatban töménytelen mennyiségű pénz hamar megszédítette a párt vezetéséhez köthető néhány famíliát, így az összegek nem a pártépítést szolgálták, hanem egészen mást. Erre először Szabó Lukács világított rá, akinek – bevallom – jó ideig magam se hittem. 1999-ben több mint érdekes politikai lépésnek tartottam, hogy Csurka István elnök a Hősök tere hatalmas tömege előtt a Délvidék egy részének visszacsatolását pedzegette. Aztán 2002-ben ugyanezen a helyszínen jelentette be előre a jelöltek visszaléptetését, természetesen a Fidesz-MDF lista javára. A parlamentből kiesés után kezdett bomlani a párt és holdudvara. Sorra távoztak az illusztris tagok, bomlottak fel az alapszervezetek. Elnéptelenedett a Magyar Fórum szerkesztősége is. Aki távozott, az az elnök úr és élettársa (nem mellesleg a pártpénzek felett is jelentős befolyása van, és tavaly óta a Magyar Fórum szerkesztésre is nagy hatással van), Papolczy Lászlóné Balla Gizella szerint minimum megélhetési politikus, de inkább a beépített Moszad-ügynök jelző volt a gyakori. Felsorolni is nehéz, kik távoztak a párt holdudvarából, elég, ha csak Balczó Andrást, minden idők legjobb magyar sportolóját említem, akinek a fiát Csurka egy 2003-as Budakeszin tartott lakossági fórumon (miután Csurka a nagybátyjáról, Balczó Zoltánról nem épp hízelgő szavakkal emlékezett meg) téglának nevezte. Említhetjük az ismert zenészt, Nagy Ferót is, vagy a – Csurkával és Papolczyval ellentétben – valóban nagy időket megélt és nagy dolgokat tett Dr. Hegedűs Lorántot is. A párt vezetősége elnéptelenedett, Csurka és élettársa ellen folyamatosak voltak a „merényletek", akik többször is megpróbálták őket elmozdítani, vagy más pártokban kötöttek ki (Jobbik, Nemzeti Front stb.), vagy elegük lett a valóban undorító politikából. A Magyar Fórumra (mely nem is oly' régen még a legnagyobb példányszámban eladott honi hetilap volt) ugyanez vonatkozott. 2003-tól szinte a komplett szerkesztőség távozott (Többek között Hering József, Csath Magdolna, Szentmihályi Szabó Péter, Franka Tibor, Zsilka László, G. Németh Éva, G. Kirkovits István, Józsa Péter Pál és jómagam), az egykor nagy és népes redakció 2005 elejére egyetlen apró szobából áll, egyetlen alig használható számítógéppel. Nem részletezném, milyen hajmeresztő dolgok történtek a lapnál. Nos, a távozóknak volt okuk a kritikára, mert őket valóban megsértették. Megtettek mindent a párt sikereért, ám folyamatosan falakba ütköztek. Sajnos a nemzeti radikalizmusnak egy jó ideig nincs jövője hazánkban, mert a bizonyítottan ügynökmúlttal rendelkező Győri Béla, Csurka István és a szintén kétes múltú Papolczy Gizella vezetésével semmi esélye a pártnak. A Jobbikosok most összeborultak velük, ezt a józérzésű egykori MIÉP-esek a honi politikai élet egyik leggusztustalanabb húzásának tartják. Emlékeztetőül idézzünk fel néhány kijelentést. Idén június 4-én, a békediktátum évfordulóján a Jobbik és a MIÉP egyazon helyen (a Hősök terén), de külön emlékeztek meg. A MIÉP másnap sajtóközleményt adott ki. Schmidt Árpád sajtóreferens a következőket írta: „Szombaton lehullott az álarc a Jobbikról. Csattantak a bakancsok, fenyegetően lendültek az öklök... A nagy kérdés már csak az, hogy ki finanszírozza és ki áll a háta mögött ennek a soproni időközi választáson 0,67%-ot elért belterjes társaságnak? A MIÉP kijelenti teljes elhatárolódását az álnemzeti, a nemzeti jobboldal megosztására létrehozott és fenntartott Jobbiktól... tiltakozunk az ellen is, hogy a közszolgálati televízió híradásai úgy számoltak be a MIÉP szombati nagygyűléséről, hogy azt a Jobbikkal közösen rendezte. Semmi közünk hozzájuk. Nem volt és nem lesz!" Az írás, mint tudjuk, megmarad, ezt a MIÉP-nél alighanem elfelejtették. A következőt pedig Kovács Dávid, a Jobbik elnöke írta 2005. január 12-ei keltezésű közleményében: „Csurka Istvánról bebizonyosodott, hogy sem a MIÉP eredményes működtetésére, sem a Fidesztől jobbra

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

álló pártok összefogására nem képes." Ezek szerint január óta alkalmassá vált. Ugyanis szintén Kovács Dávidtól tudhattuk meg nemrég, hogy a Jobbik szeretné, ha Csurka István lenne a reménybeli parlamenti frakció vezetője. Idézzük a Jobbik által korábban alkalmatlannak tartott Csurka István elnök urat is: „A nemzeti radikalizmust eredeti formájában és nemzetmentő tartalmával a MIÉP és a vele szövetséges Magyar Út Körök Mozgalom képviseli. Ezt azért kell most kissé szomorúan megállapítani, mert a Fidesz létrehozott egy magát nemzeti radikálisnak felmutató pártot, a Jobbikot, amely elsősorban a MIÉP kioltására és szavazóinak elhalászására tör, csak ezért létezik." Aztán nézzük csak, mit is írt Győri Béla, a MIÉP szóvivője a Magyar Fórum 2003 november 20-ai számában: „Látva az embertelen körülményeket, most már utólag örülünk is, hogy a legújabb kori labancok, a gyávák, a meghunyászkodók, az alakoskodók, a kollaboránsok távoztak tőlünk. Gazdagítsák azokat, akiknek ez az életformájuk„. Győri Béla úr – aki egyébként az év elején közzétett III/III-as ügynöknévsor listavezetője – szerette a Jobbikot Meleg Magyarországért Mozgalomként emlegetni. Erre fültanú az a pár száz ember, aki mindezt hallhatta a június 4-ei nagygyűlésen is. Ugyancsak egy gyűlésen, a Köztársaság téren mondta (írásban megtalálható a Magyar Fórum 2005 január 27-ai számában) a következőket Dr. Kovács László, a MIÉP elnökhelyettese: „...ezek az idézőjelbe tett barátaink az ország minden részén MIÉP-szervezeteket dúltak szét, mételyeztek-fertőztek meg... ez a „szétspriccelt", és különböző „torzszülöttekben" (a Jobbikban, a Nemzeti Frontban és ki tudja még, hogy hol) „megfogant szaporítóanyag", mely bizonytalan, de jól sejthető irányú támogatáshoz és médianyilvánossághoz jutott, azóta már „egymás előtt sem mer a tusolóban lehajolni szappanért" ".

Az idézetek magukért beszélnek, én mindenesetre kellemes közös tusolást kívánok.

Horváth Ádám

Israel Shamir írása

Az iráni elnök „Izraelt le kell törölni a térképről" kijelentéséről

(Párizs, 2005. október 29.)

Semmi szokatlan nincsen abban, hogy államokat letörölnek a térképről. Az az ország, ahol születtem, a Szovjetunió letöröltetett a térképről. Jugoszláviát NATO-bombázók segítségével törölték le a térképről. Poroszországot a világháború győzteseinek döntése törölte le a térképről. Palesztinát olyan tökéletesen letörölték a térképről, hogy ma nehéz olyan térképet találni, amelyen rajta van. A francia történelemben Aquitánia és Languedoc töröltetett a térképről.

Ami szokatlan, az az iráni kijelentést követő tömeghisztéria. Ez a cirkusz azt bizonyítja, hogy a Nyugat filoszemita neurózisban szenved. Amit bárkiről szabad mondani, azt nem szabad a zsidókról. Fölszólíthatok Franciaország eltörlésére és valami másnak a kreálására a helyén, de egy, a zsidó állam eltörlésére szólító felhívás valódi háborúhoz vezethet Irán ellen. Mondhatom azt: te ostoba Bretagne-i, mondhatom azt: a korzikaiak elfoglalták a rendőrséget, vagy, hogy a kaszinók a szicíliai maffia kezében vannak. De ha a „Bretagne-i"-t vagy korzikait zsidóra cserélném, máris a börtönbe vezető úton találnám magam, megbilincselve. A zsidók és nem-zsidók egyenlőségéért folytatott palesztinai harcunk a másutt is ugyanezért folytatott harchoz kapcsolódik. A zsidóknak egyenjogúaknak kell lenniük a bretonokkal vagy korzikaiakkal, nem pedig felsőbbrendűeknek velük szemben. De itt jön be egy komplikáció: a zsidók verseny-egyházat alakítanak, és az ő vélt felsőbbrendűségük és über-protekcionizmusuk megteremti a feltételeket ennek az egyháznak a keresztény egyház fölötti győzelméhez. Bármit mondhatok a keresztény egyházról, amit csak akarok; olyasmit is, ami egy keresztényt tökéletesen fölbosszant. Ha azonban a zsidó egyházat bosszantó dolgokat említek, börtönben kötök ki. Ez a tisztességtelen szituáció elviselhetetlen.

Voltaire nem riadt vissza attól, hogy a Szeplőtelen fogantatásról írott vallásgyalázó versekkel szabadítson ki benneteket az Egyház szorításából; hát most kövessétek a példáját, és szabadítsátok ki magatokat a judaikus egyház vasmarkából.

Nem azért detronizálta a Nagy Forradalom a katolikus egyházat, hogy a judaikus egyházat teremtse a helyébe Franciaországban. Ez egy új tabu, amelyet le kell dönteni, és az iráni elnök fontos lépést tett ezirányban. Ha megengedhető az, hogy a zsidók és nem-zsidók Palesztináját letöröljék a térképről, akkor az is megengedhető kell hogy legyen, hogy valaki egy zsidó állam térképről való letörlésére szólít fel.

A média egyhangúsága félelmet ébreszt. Valamikor az ilyesmi állítólag a sztálinizmus jellemzője volt, de az iráni kijelentésre adott egységes reakció azt mutatja: a sztálinizmus bosszút hirdetve tért vissza. Egész életemben újságíró voltam, most mégis ugyanazt érzem a fősodrású médiával szemben, amit valamikor a KGB iránt éreztem: ez nem a nép hangja, hanem a hatalom erőszakszervezete.

Van egy elképzelés a zsidó hagyományban: az igaz ember nem hal meg addig, amíg egy újabb igaz ember készen nem áll arra, hogy átvegye a helyét. Ez az Ecclesiastes (A prédikátor Salamon könyve) szavain alapul: „a nap fölkel és a nap lemegy". Vagy például, Sámuel könyvében, mielőtt Eli napja leszállna, fölkel a Sámuelé.

Ugyanígy, én akkor kezdtem erről a témáról írni, amikor Israel Shahak meghalt. Vagyis, távozásakor az ő helyét foglaltam el. Mérhetetlenül tisztelem, de én tovább mentem: ő a liberalizmus és egy nyílt társadalom nevében rántotta le a leplet a zsidó paradigmáról, én viszont hozzátettem, hogy a George Soros nyílt társadalma és annak liberalizmusa nem más, mint egy új név a zsidó paradigmára.

(ford.: SZ. M. I.)

Manapság nem az számít hogy valaki konkrétan mit tesz, mit mond vagy mit ír, hanem az hogy kivel milyen módon hozható összefüggésbe, kitől határolódik vagy nem határolódik el. Ez a gondolkodást nem igénylő, címkéző hozzáállás az úgynevezett „elhatárolódásizmus". Az elhatárolódásisták általában két részre oszthatók, vannak a politikailag képzettebb megmondóemberek, és a politikailag képzetlenebb, gondolkodás nélküli elhatárolódók. Feltűnő jelenség, hogy az elhatárolódásisták közötti adatforgalomból hiányoznak az elhatárolódásra kijelölt célszeméllyel, célcsoporttal kapcsolatos konkrét tettek, kijelentések, csak olyan adatok szerepelnek, hogy ki kinek a kije, hol mondott beszédet (hogy mit mondott a beszédben, az már nem), kivel hozható milyen összefüggésbe, stb.

Egy tipikus példa: http://www.hirszerzo.hu/cikk.php?id=5769

„Dunakeszi Magyar Nemzeti Fronthoz (MNF) tartozó alpolgármestere, Szabó Tamás október 23-án egy olyan rendezvény szónoka volt, amelyet az MNF és a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom (HVIM) mellett a Vér és Becsület Kulturális Egyesület (VBKE) szervezett."

Tehát megtudhattuk, hogy XY olyan rendezvény szónoka volt amit Z szervezett, ez egy ideális elhatárolódásistának bőven elég ahhoz, hogy XY lemondását követelje. Ám a társadalom gondolkodó nem elhatárolódásista része (valószínű a többség) a híradásokból nem tudta meg, hogy az említett XY konkrétan mi rosszat tett, mi rosszat mondott. Így aki az alapadatokból saját gondolkodás útján közvetlenül akar ítéletet hozni, lehetetlen helyzetbe kerül, mert az alapadatok hiányoznak.

forrás: nol.hu vitafórum

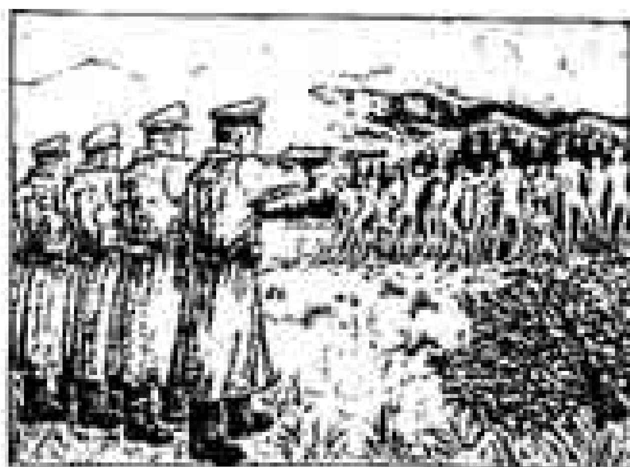
Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

GULAG RÉM-KÉP-REGÉNY 16.

A „nép ellenségeinek” holttestét az „ammonálnyik”-ba rakják...

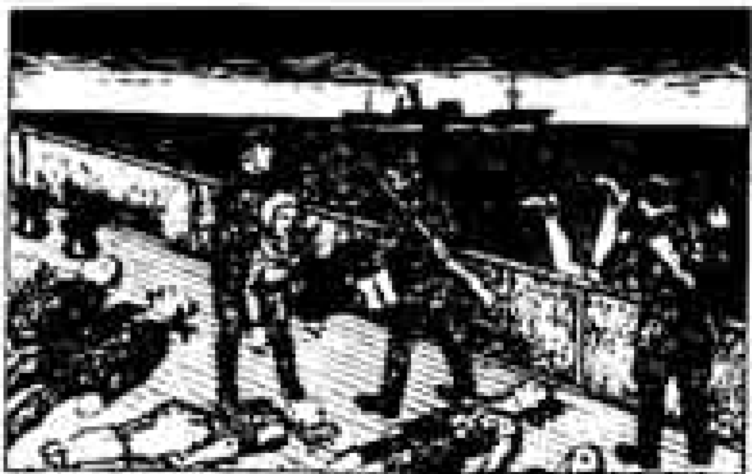
Az „ammonálnyik”-gödröket robbanóanyag – dinamit, toluol és ammonál – segítségével 10-100 holttest számára alakították ki a Szovjetunió fagyott talajú északi körzeteiben.

Az OSZSZK Büntető Törvénykönyve 58 tc. 3. bekezdése alapján elitélt rabokat likvidál az NKVD-UFU.

A Fizikai Megsemmisítő Hivatalt a VCSK-GPU különleges részlege helyett hozták létre, ez a Gulag elítéltjeinek „csökkentésével” foglalkozott, a betegek, a disztrófiában szenvedők és a munkamegtagadók megsemmisítésével.

Északon a holttesteket „mocsár-bölcsőbe” süllyesztették, vagy az örök fagyba, „annomálnyikokba” ásták. Az UFU dolga volt a legsúlyosabb büntetések végrehajtása, a „nép ellenségeinek” kivégzése is a börtönökben stb...

„És a csónakból a mélybe, hullámsírba veti őt”

„Haletetés” – a kontinens és Nagajevo, Magadan között az őrség az Ohotszki-tengerbe dobálja a hajófenéken meghalt és megölt elítéltek holttestét...

„Fasiszta összeesküvésben” leleplezett „nép ellenségeit” végeznek ki a Gulag javítómunka-táborainak munkatársai...

1941-45-ben a Gulag lágereinek vezetői attól féltek, hogy a frontra kerülnek, ezért hamisított jelentésekkel árasztották el az NKVD-t, és olyan „nép ellenségeinek összeesküvését tárták fel és számolták fel”, akik arra készültek, hogy:

1. lefegyverezik és megölik a láger őrségét és adminisztratív személyzetét
2. hatalmukba kerítik a szállítóeszközöket, és áttörnek a fasisztákhoz
3. felrobbantják a frontot kiszolgáló hadiüzemeket
4. felgyújtják az élelmiszerraktárakat
5. megsemmisítik azokat a vasútvonalakat, hidakat, amelyeken a frontra induló szállítmányokat továbbítják
6. a Szovjetunió hátországa ellen kezdenek harci cselekedeteket
7. külföldre szöknek...

Írta és rajzolta: Dancig Szergejevics Baldajev, www.gulag.hu, következő számunkban folytatjuk

Soha ne feledjük a kommunizmus bűneit!

Hidegvérrel 11.

„Láttam forradalmárt egy szál puskával szovjet tankra lőni, és amikor fejlövéstől holtan esett össze, társa azonnal átvette a puskát és folytatta a tüzelést.”

(Jobbágyi Gábor)

Dobi Károly a harcok után Nyugatra menekült, 1958 márciusában szökött vissza az országba, s így csak április 12-én tudták letartóztatni. Hosszú napokon keresztül csak svájci lágeréletéről faggatták. Április 18-án elismerte, hogy a pártház előtt géppisztollyal belelőtt egy földön fekvő személybe. Amikor lefoglalták tőle a téren felakasztott Papp József karóráját, a sorsa gyakorlatilag eldőlt. A pártház védői közül Nagy Károlyné, Orbán István, Smohai Ferenc felismerik Dobi Károlyt s állítják, hogy bent járt a pártházban. Ugyanakkor Orbán István kifejezetten egy mentésnek köszönheti az életét: "egy csoport bennünket félrehúzott, mondja, és kabátot adott ránk, karabélyt és géppisztolyt akasztott a nyakunkba." Így forradalmárnak hitték az ÁVH-sokat, és akadálytalanul távozhattak a térről. Több tanúvallomás alapján valószínűsíthető Jobbágyi Gábor szerint, hogy Dobi Károly valószínűleg részt vett Papp József kivégzésében.

Tóth Tibor ellen 1958. szeptember 23-án indult nyomozás. Megjelölése „foglalkozás nélküli huligán”. Fegyveres szervezkedésben való részvétel, többrendbeli gyilkosság és lopás miatt emelnek vádat ellene. Nem tagadja, hogy részt vett a forradalomban, egyik lábát amputálni kellett, és mivel őrségben volt, csak délután háromkor érkezett a térre. Ennek ellenére több tanú úgy vall (például az 58. november 28-án kivégzett Babos Gyuláné), hogy Tóth Tibor beszámolt nekik arról, hogy részt vett a harcokban. Farkas Imre, a pártház védője felismerte benne Várkonyi hadnagy harcközbeni egyik lelövőjét, és állítása szerint a csoport őt is ki akarta végezni. Az iratokból Jobbágyi Gábor büntetőjogász szerint csak az állítható biztosan, hogy a vádlott részt vett a pártház ostromában és a védők bántalmazásában, de kivégzésben nem vett részt.

Gyűrű Andrást 1958. december 5-én veszik előzetes letartóztatásba. Kistestvére a harcokban halt meg október 28-án. Ekkor állt be a forradalmárokhoz, Fáncsik György csoportjába. Ő is őrszolgálat után, délután három körül keveredett a térre. Tóth Tibor és Gyűrű András ügyében 1959. január 13-án zárják le a nyomozást, mindkettőjüknél tényként állapítva meg az ostromban való részvételt s a pártház védőinek bántalmazását.

Deák Gábor ellen 1958. márciusában indul a nyomozás. Ügye hosszú ideig egyéni ügy, amelyben a Politikai Nyomozó Osztály nyomoz. A határozat szerint a Corvin-közi és a Práter utcai csoport tagja volt, majd részt vett a pártház ostromában, az ávósok megölésében, és november 4-e után is harcolt a Práter utcai csoportban. Deák Gábor mindezeket be is ismeri még gyanúsítottként való kihallgatásakor. A nyomozás alapján egyértelműen bizonyítottnak tartja Jobbágyi Gábor, hogy beismerő vallomása ellenére sem vehetett részt Deák Gábor a kivégzésekben. November 6-án olyan súlyosan megsebesült, hogy bal lábát amputálni kellett. A Budapesti Fővárosi Bíróság hírhedt vérbírója, dr. Tutsek Gusztáv október 14-én minden indok nélkül visszaküldi az Ügyészségre az iratokat, melyek szervezkedésben való részvételről és több rendbeli meg nem határozható gyilkosság kísérletéről szólnak. Minden bizonnyal azért, mert ekkor már kezdték gyűjteni a Fáncsik-ügyhöz a Köztársaság téren harcolókat.

Huzián Istvánt 1958. december 2-án veszik előzetes letartóztatásba szervezkedésben való részvétel miatt. A határozat indoklása szerint Huzián István szabósegéd „hangoskodó, huligán típusú ember, a Köztársaság téri pártház elleni fegyveres harcokban vett részt”. Huzián István a Steiner-féle csoport tagja volt a VII. kerületi tanács épületében. „Steiner mondta a társainak, hogy a Köztársaság téren az ávósok lövik a népet, ki kell menni oda a fegyvereseknek.” Ezután egy húszfős csoporttal kiment a térre, és az Erkel Színház tetejéről lőtte a pártházat.

Lengyel Jenőt szervezkedésben való részvétel miatt 1959. januárjában tartóztatják le. Elismeri, hogy Huziánnal a Rottenbiller utcából lőtte a Baross teret, de a Köztársaság térre csak délután öt óra körül ment ki, és a harcokban való részvételt tagadja.

Novák Károly letartóztatása 58. július 22-én történik szervezkedés miatt, mert „részt vett a Szabad Nép székház őrzésében, a Köztársaság téri pártház megtámadásában, valamint kommunisták meghurcolásában”. A nyomozás lezárásakor Novák bejelenti, hogy a Szabad Nép székház és a pártház ostromában nem vett részt, s valóban, hiába hallgatják ki a pártház tizenhárom védőjét, egyik sem ismeri fel. A nyomozást befejező határozat is csak járőrszolgálatot ró fel a terheltnek, bár azt állítja, hogy a csoporttal együtt részt vett a pártházban az ostrom utáni rombolásban. A pártház védői egyetlen vádlottról sem állítják, hogy kivégzésben vett volna részt. A vádlottak legtöbbje csak a pártház ostroma után érkezett a térre. Szervezett csoportot nem alkottak, mert többségükben nem is ismerték egymást. A vádlottak közül a forradalom idején három fiatalkorú: Gyűrű András 17 éves, Deák Gábor 17 éves, Novák Károly 16 éves. A bírósági tárgyaláson valamennyi vádlott tagadja a Köztársaság téri eseményekben való részvételt. A pártház védői közül is többen érzik szavaik súlyát, hiszen lehetetlen egy drámai gyorsasággal zajló tömegeseményben után három évvel azonosítani az embereket. 59 tanú közül 41 tanú nem adott értékelhető vallomást. Néhány tipikusnak ítélhető mondat: „Vádlottakat nem ismerem.” Bár Fáncsik menti ki a tömegből Kertész Istvánt, a pártház ávósát, ő megmenekülése leírásakor tagadja, hogy ismerné Fáncsikot: „Minket senki se mentett ki a tömegből.” A bíróság ítéletében 1959. augusztus 7-én valamennyi vádlottat bűnösnek mondja ki „számszerűleg meg nem határozható számú, többrendbeli gyilkosság bűntettében és a Népköztársaság megdöntésére irányuló cselekmény elkövetésében”. Ezért hét vádlottat halálra (Fáncsik György, Dobi Károly, Tóth Tibor, fiatalkorú Deák Gábor, Huzián István, fiatalkorú Novák Károly, Debrei István), míg Gyűrű Andrást életfogytiglani, Lengyel Jenőt 15 évi szabadságvesztésre ítéli. Közös vonása a Földes Gábor és a Köztársaság téri ügynek, hogy mindkettőben ÁVH-sok haltak meg a népharag miatt, s ezért az egyébként is súlyos megtorló hatalom sokkal súlyosabb bosszút állt, mint a többi ügyben. Gyermekkorom szárítói mint bitófák állnak előttem. Hiába hullik aranyló levelekkel, fekete ez az ősz. Az égen kárókatonák köröznek és azt vakogják: kár, kár. Képzeletemben valahol felhorkannak az Apokalipszis lovasai és a holtak ránk kiáltanak: Nincs irgalom, mert magyar földön jaj a legyőzötteknek.

Langmáhr Anikó

Visszajönnek

Magyarország ad otthont az Európai Szocialisták Pártja és a Kínai Kommunista Párt első, közös szemináriumának – jelentette be Hiller István MSZP-s pártelnök Pekingben.

Míg a leszélsőjobboldalizott politikusokat száműzni akarják a közéletből, a tömeggyilkos kommunistákkal vígan paroláznak a szocdemnek hazudott elvtársak. A diktatúra, a vérengzések elfelejtve, csak az olcsó áru jöjjön. A hazai ortodoxok is egyre arcátlanabbak, a Munkáspárt kiegészíti nevét a kommunista jelzővel. A ballib médiában Kádárt dicsőítik, a pufajkások bűnei elfelejtve, mivel sokat tettek a demokrácia építéséért.

Mi jön még? Kínai munkatáborok?

Soha ne feledjük a kommunizmus bűneit!

Mészáros Károly:

Liberalizmus kontra nacionalizmus avagy: mit gyűlöl a magyargyűlölő? 12.

Milyen lesz a liberális jövő?

Demokratikus? Látszatra, mert miként dönthet szabadon egy fél-igazságokkal agyon manipulált elme? Természetesen nem, hisz ellentétes elveivel. Lesz helyette liberálkasztizmus. Vagyis az alsóbbrendű fajok gondolata helyett megvalósul az „alsóbb néprétegek” fogalma. És ennek tömegét Magyarországon (még) a magyarság teszi ki. Ennek a tömegnek mozgástere elvileg korlátlan (mehet ahová akar), gyakorlatilag erősen behatárolt (miből, hová, minek?). Szellemi igényeik mesterségesen alacsonyan tartottak és így gondolkodásuk is befolyásolható lesz.

Értékszemlélet és liberalizmus:

Kevés dolog határozza meg egy társadalom milyenségét, mint a benne uralkodó értékszemlélet és viselkedéskultúra. A modern fogyasztói világ jelmondata és tanítása a következő:

1. Szerezd meg
2. Használd (ki)
3. Cseréld le.

Ez vonatkozik az anyagi javakra, de még a barátra, társra, ismerősre is. A liberálegoista, mivel szabadságát önzése kiélésében találja meg, automatikusan közösségellenes. Az ilyen rendszer bármilyen humanizmust is hirdet, elembertelenedik. Kultúrájából (pl. filmek) árad a züllöttség és erőszak. No meg a másik ember semmibevétele, becsapása, kijátszása, mellyel még a reklámfilmekben is találkozhatunk. Az ilyen világban a primitívség (bunkóság) a „nagymenőség” legbiztosabb jele. A liberalizmus lényegében kettéosztja a társadalmat: sikeresekre és sikertelenekre. Ez még magában nem a fő probléma, a veszély az értékszemlélet-torzulásban rejlik és az általa mozgásba hozott társadalmi kiválasztódásban, mert nem a hagyományos emberi értékeket teszi meg mércének, hanem az ellenkezőjét. Az erkölcsi szabályok semmibe vételét, mások kijátszását, stb. elve a „megveszlek kilóra” elv. Miközben saját értékrendjük szerint mindenki oda került ahová való, egy társadalmi kontraszelekciót valósít meg. Az ilyen világ nem tűri az emberi tartást, nem ismer olyan fogalmakat, mint: nemzet, haza, becsület, stb. Ezekkel nem is tudna mit kezdeni.

A nemzeti radikalizmus viszont konzervatizmusánál fogva felvállalja ezeket az értékeket és azt az ember és ember közti jó szándékú viszonyt, mely a segítőkészségben, együttérzésben, törődésben és nem utolsó sorban bajtársiasságban nyilvánul meg. A konzervativizmus ha ismer megkülönböztetést, akkor az, az ősi erkölcsökön alapulhat, mely előnyben részesíti az idős embereket, kismamákat, betegeket, rokkantakat és elismeréssel adózik az emberségnek, becsületnek, helytállásnak. Ezek az értékek köszöntenek ránk a népi irodalomból, mert Móricz, Móra, Tömörkény, stb. igaz magyar emberekről írtak és olyan magatartást örökítettek meg, mely az embert emberségessé tette.

Mi osztja meg a magyarságot?

Lélekben sajnos az öntelt gőg. Nálunk valakik mindig lenéznek valakiket. A módosabb a szegényebbet, a fővárosi a vidékit, a városi a falusit, az értelmiségi a kétkezi munkást, az anyaországi a határon túlit, a vezető a beosztottat, stb. És sehol ennyi tökéletes ember nincs, aki hibátlanságába vetett hitében úgy gondolja, joga van másokat lenézni, gúnyolni. Ha már kicsit jobban megy, sokakat elönt az „én sem szorulok senkire, tőlem se várjon senki semmit” elv. Anyagi síkon az osztály és rétegellentétek. A bolsevizmus nem tudta ezeket megszüntetni, mert nem is lehet. A liberalizmus viszont vészesen elmélyíti ezeket a problémákat, ezzel olyan feszültségeket gerjesztve, melynek következményeit ő maga sem látja. Megosztja ezt a társadalmat az az osztály és rétegellentét, mely csak úgy teszi lehetővé az egyik hasznát, ha azt a másiktól veszi el. Ha az ezek közti egyensúly megbomlása aláássa a nemzet egységét, akkor a nemzeti erőknek a társadalom szereplői közti egyensúly megteremtésére kell törekedni.

Miért nem vagyunk képesek öszszefogni még a nemzeti oldalon sem?

Mert mindenki annyira biztos a saját igazában, hogy képtelen elfogadni a másét. (A nemzeti tolerancia hiánya.)

Sok magyar örül a másik kudarcának, mert a társadalmi versenyben így kevesebb vetélytársával kell számolni. Ez odáig fokozódott, hogy bárki veszteségének örülnek egyesek.

Mit kell tennie a nemzetépítő társadalomnak?

Lényegében az ellenkezőjét, mint amit a magyargyűlölő erők tesznek. Ha az szétzülleszti, akkor összefogni. Ha lezülleszti, úgy tartást adni neki. Ha a liberalizmus palesztinizálni akarja a magyarságot, akkor a fő feladat, hogy a nemzeti jobb mind több embert tegyen tulajdonossá és önmaga urává a hazájában. Ha a liberalizmus meg akarja fosztani a nemzetet a közös tulajdonától, úgy a nemzeti oldalnak igen is gyarapítani kell azt a nemzeti tulajdont, melyet minden magyar ember közös tulajdonának tudhat, melyhez köze van, melyen ő is megvetheti lábát, melyért ő is felelősséget érezhet, mely erősíti nemzettulajdonosi szemléletét. Ez a közös tulajdon hivatott összekötni többi nemzettársával.

A történelem tanúsága szerint azok a nemzetek, akik nem voltak képesek jelentős tartalékok felhalmozására, előbb-utóbb függőségi viszonyba kerültek azokkal szemben, akik képesek voltak erre. Így van ez az egyének, családok, kisebb közösségek esetében is. A szociál-liberális (milliárdos szociál-karrierista és a valóságtól elszakadt szalonliberális) erők ezt a tartalékfelhalmozást csak kevesek számára teszi lehetővé, tehát a magyar tömegek kiszolgáltatottságát egyrészt megteremti, másrészt tartósítja.

Képes-e a liberalizmus magasabb szellemi színvonalra emelni a magyar néptömegeket?

Azt láthatjuk, hogy a liberalizmus nem emeli, hanem süllyeszti a széles néprétegek kulturális színvonalát. (Elég, ha a munkafázisokat megtanulják.) pedig az eszközök szinte teljes egészében rendelkezésükre állnak (pl. televíziós csatornák, stb.). Ők természetesen arra hivatkoznak, hogy csak a tömegigényt próbálják kiszolgálni, viszont mindent el is követnek ennek a színvonalnak az alacsonyan tartására. Különösen a viselkedéskultúra terén tapasztalható ez, pedig kevés dolog határozza meg úgy egy nép helyét másokhoz viszonyítva és kevés befolyásolja úgy a megbecsülését, vagy lenézését, mint ez. Tömegkultúra helyett tömegkultusszal (sztárkultusz) árasztja el, ahol erkölcsi nullákat fújnak fel és állítanak követendő például. A liberalizmus visszaviszi a tömegeket a tudatos létből az ösztönös létbe, csak kellően magas színvonalon biztosítja az ösztönök kiélését (pl. vásárlási lehetőség). Megjegyzem: a sovinizmus ugyanígy alkalmatlan arra, hogy a magyarságot egy magasabb szellemi színvonalra emelje, a falanszterizáló társadalmak, mivel csak eszköznek tekintik a tömeget, szintén nem alkalmasak erre.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Vajon alkalmas-e a jelenlegi magyarság a nemzet megmentésére?

A jelenlegi – eltekintve egy radikális rétegtől – sajnos nem. Ennek oka a mérhetetlen közöny, a féligazságokkal manipulált emberek tömege, az ellenérdekeltség és a magyarellenes erők hatalma. Hiányzik az ősi magyar katonai szellem és a valódi vezéregyéniségek. Pedig ez a nép nagyon tud lelkesedni, de csalódni is. Ezért fontosabb a mindent és mindenkit átfogó eszme, mely mentes az emberi gyarlóságoktól és fölötte áll mindennek.

Kik és mikor lesznek erre alkalmasak?

Csak az a magyarság lesz erre képes, mely nemzeti öntudatra ébredve felismeri egymásrautaltságát és saját létét elválaszthatatlannak tartja az egész nemzet lététől. Minden nemzet fejlődésében meghatározó, hogy az ifjúsága milyen példaképekhez igazítja saját személyiségfejlődését. Vannak-e nagyszerűbb példák, mint amiket a magyar történelem kitermelt az évszázadok során?

Ennek a folyamatnak pedig csak az a népben és nemzetben gondolkodó értelmiségi réteg lehet a mozgatórugója, melyet semmiféle fölényérzet nem szakított el attól a néptől, mely őt útjára indította. Azzal a munkás és paraszti réteggel, melyet nem szédít el a szociál-liberális propagandagépezet, és nem húz le a közöny mocsara.

Mészáros Károly

A Nagy Testvér figyel téged... 1.

A nemzetnek joga van megtudni, hogyan működött, milyen erőket, eszközöket és módszereket alkalmazott a posztsztálinista rendszer leghatékonyabb gépezete, a politikai titkosrendőrség, az elhárítás.

Losonczy V. László

Losonczy V. László tisztként szolgált a Belügyminisztérium állományában, operatív tisztként. 1990-ben adták ki könyvét „Kézikönyv azoknak, akiket figyeltek, akiket figyelnek, akiket figyelni fognak” címmel. A könyv nem kellett különösebb feltűnést, ami nem is meglepő, hiszen akkoriban sokan úgy gondoltuk, hogy végre szabad lesz hazánk.

Azóta már tudjuk, hogy egy jól megrendezett előadás lelkes nézői voltunk valójában, a jól őrzött kulisszatitkokról pedig semmit nem tudtunk. Idővel persze megjelentek a „bennfentesek”, akik mindig tudták mi miért történik és mit hoz a jövő. Mára már az is kiderült, hogy a „bennfentesek” valójában „beltagok” és hogy a független, szabad Magyarország csak illúzió. Hazánkban külföldi titkosszolgálatok és magánnyomozó irodák tucatjai kémlelhetik életünket, a Nemzetbiztonsági Hivatal politikai irányítása pedig kétes alakok kezébe került. Miután nap mint nap tapasztalhatjuk, hogy a demokráciának csúfolt diktatúra egyre inkább beavatkozik életünkbe és korlátozza alapvető jogainkat szükségét éreztük annak, hogy sorozatot indítsunk a Cégről.

Kezdetként nézzük meg, hogyan épít be a Cég egy vele együttműködő hálózati személyt egy ellenséges körbe. Az idézet Losonczy könyvéből való:

„Az elhárítás a vele együttműködő hálózati személytől fasiszta szervezkedésre utaló információkat kapott. A belügyi vezető bizalmas nyomozást rendelt el, vagyis a legmagasabb fokozatú nyomozati eljárást, tekintettel a súlyos társadalmi veszélyességre. A szervezkedés vezetőjéről, esetünkben a célszemélyről – a konspirált figyelés megállapította, hogy általában milyen útvonalon közlekedik. A célszemélyre alkalmazott konspirált környezettanulmány, a telefonlehallgatás, a küldeményellenőrzés és a többi operatív eszközök, módszerek, nem jártak eredménnyel.

Ebben az operatív helyzetben a legnagyobb eredménnyel az operatív kombinációval bevezetett hálózati személy működtetése kecsegteti a Céget. A hálózati személy alkalmas arra, hogy a konspirációban jártas célszemély tevékenységét teljes mélységében felderítse. Amennyiben bevezetése sikerül, vagyis képes lesz megnyerni a célszemély bizalmát.

A célszemély a szokott útvonalainak egyikén hazafelé indul. Egyszer csak arra lesz figyelmes, hogy egy félig-meddig ismerősnek tűnő környékbeli lakos horogkereszteket rajzol a falra... Ám ekkor előugrik egy rendőr, aki megpróbálja bilincsbe verni. A rajzoló azonban kiszabadul a szorításából és elszalad. Úgy tűnik, a posztnak nincs szerencséje, hiába riaszt – a járőrtársa az ellenkező irányból bukkan elő, mint, amerre a tettes elszaladt...

Célszemélyünk még aznap este betér egy kisvendéglőbe, ahol felismeri a rendőröktől megugrott rajzolgatót – aki észreveszi, hogy valaki figyeli, és ezért feltűnés nélkül megpróbál távozni. Ám célszemélyünk nem szalasztja el az alkalmat, úgy gondolja, alakuló szervezetébe jól jönne az új tag... Utánaered a rajzolónak, a sarkon utoléri és megszólítja. Az illető azonban tagadja, hogy ő bármit is rajzolgatott volna. Ugyan ...kikéri magának!

Ám másnap is találkoznak, és a célszemély ismét utánaered. Húzódozva bár, de mégis beszélgetésbe elegyedik a célszeméllyel. Sőt, amikor elválnak, sokat sejtetve megjegyzi, hogy a nagyapja a kakastollasoknál szolgált hajdanán...

Így folytatódik az ismerkedés, napról napra elmélyültebb lesz a kapcsolat. S miközben egyre nagyobb lesz a bizalom, ami persze csak egyoldalú, mert rajzolgatónk tulajdonképpen csak az elhárítótiszttel osztotta meg a bizalmát – szakadatlanul folynak a találkozók a Céggel... Az ügyben dolgozó elhárítótiszt állandóan megkapja a szervezkedés legfrissebb információit, a mindenkori állapotról, a résztvevőkről, és terveikről. Később, amikor a vezető már úgy véli, hogy a szervezetet és a szervezkedést teljes egészében felderítették, s így minden további késlekedés károkat okozna – előkészíti a Cég az operatív csapdát, az elfogásokhoz, és a dokumentációkhoz.

A csapda felállításakor a Cég különös tekintettel vizsgálja annak a lehetőségét, hogyan lehetne az utasítására „együttműködő” rajzolót – aki valójában hálózati személy – úgy kivonni, hogy a bűncselekményt elkövetett társai vallomása se sodorhassa veszélybe. De azon is ügyeskednie kell az elhárításnak, hogy a szervezkedők maguk se jöhessenek rá, ki volt az, akinek a segítségével felgöngyölítették az ügyet...”

Ismerős a történet? Nem a véletlen műve, hanem a régi-új elvtársaké.

Folytatjuk. Folytathatjuk?

Dévai

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Egy öreg arab már 40 éve NewYork közelében lakik. Szeretne a kertjében krumplit ültetni, de egyedül van, öreg és gyenge. A fia Párizsban tanul Ír neki egy e-mailt a gondjáról: „Kedves Fiam, Ahmed. Nagyon szomorú vagyok, mert nem tudok a kertemben krumplit ültetni. Biztos vagyok benne, hogy ha itt lennél, tudnál nekem segíteni a kertet felásni. Szeretlek: Atyád."

Másnap az öreg arab e-mailt kap a fiától: „Kedves Apám. Ne nyúlj a kerthez. Ott rejtettem el a „dolgot". Én is szeretlek: Ahmed."

Másnap hajnali 4-kor jön az arabhoz a Hadsereg, az FBI, CIA, a Ranger-ek és Nemzetbiztonsági Hivatal is. Átkutatják a házat és felássák az egész kertet is, minden millimétert átkutatnak, de semmit sem találnak. Csalódottan távoznak.

Másnap az öreg arab újra e-mailt kap a fiától: „Kedves Apám! Remélem mostanra már fel van ásva a kerted és ültethetsz bele krumplit. Sajnos csak ennyit tudtam tenni érted. Szeretlek: Ahmed"

Koncert ajánló

NOVEMBER 20.
ISMERŐS ARCOK: Budapest, Wigwam
KÁRPÁTIA: Budapest, Wigwam
NOVEMBER 25.
ISMERŐS ARCOK: Road Captain Biker's Pub
NOVEMBER 26.
HUNOR, MAGNA HUNGÁRIA: találkozó: tatatbányai vasútáll. 19-20-ig

A Magyar Nemzeti Front címe:
1036 Budapest, Kiskorona utca 3.
Telefon: (06 1) 386 4820
honlapcím: www.nemzetifront.hu
Jelentkezzen az MNF elektronikus hírlevelére a info@nemzetifront.hu címen.

Kerecsen - fészek

Őstörténeti, történelmi, irodalmi, néprajzi érték és hagyományóvó műhely Budapest, III. Csobánka tér 1.

Nov. 27. HÁRMAS KÖNYV ÉS CD BEMUTATÓ Czárán Eszter és Szőke István Atilla könyveinek és Keresztes Nagy Árpád CD- jének bemutatása

Közreműködnek: Molnár V. József, Keresztes Nagy Árpád és még sokan mások (részletes műsor később, szórólapokon)

Dec. 11. Csajághy György: Az avarok története

Az előadások délután 3 órakor kezdődnek.

Belépőjegy: 500 HUF

A Magyar Nemzeti Front megkezdte a felkészülést az országgyűlési választásokra, elkezdődött a képviselő-jelöltek és a választási küzdelmüket segítő csapat kiválasztása.

Az MNF tiszta szívű, tenni vágyó szövetségeseket, segítőket vár az ország minden területéről, hogy egy hiteles nemzeti erő is bekerülhessen a parlamentbe. Foglaljuk vissza együtt Magyarországot!

MNF könyvtár

a Kiskorona utca 3.-ban,
könyv, videó, DVD, CD kölcsönözhető.
Nyitva kedden és csütörtökön
15 és 19 óra között.
Szeretettel várja Önöket Matuska Éva.

FRONT szerkesztőségi fogadóórák:
Minden kedden 18 órától
az MNF Klubban

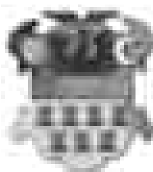
A lap régebbi számai megrendelhetők a szerkesztőség címén

Önkénteseket várunk a Frontra!

Újságírókat, fotósokat, terjesztőket várunk a szerkesztőségi csapatba!

Fizetést sajnos belátható ideig nem tudunk adni, csak jó szót és sok munkát. A lapnál mindenki ingyen dolgozik a közös célért, hazánk felszabadításáért. Valljuk, élet-halál harc folyik most hazánkban. Ebben a harcban hathatós fegyver lehet egy hiteles és radikális nemzeti újság.

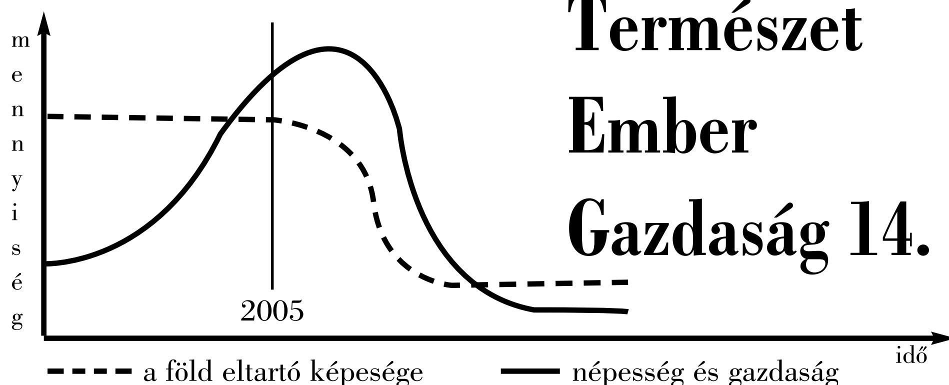
Fegyverforgató önkénteseket várunk, akik segítenek felrázni, és tartást adni az apátiába süllyedt magyarságnak.

IMPRESSZUM
Kiadja és a kiadásért felel: Szkíta Műhely
Főszerkesztő: Szabó Tamás
Szerkesztésért felelős: Szabó Tamás
Szerkesztőség címe: 2120 Dunakeszi, Bocskai u. 16.
Nyomda: H.A.ZS. HU ISSN 1786-8408
Telefon: 06–20–494–4513
Elektronikus levél: front56@yahoo.ie

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Természet Ember Gazdaság 14.

„A munka … kiváló hátteret nyújt ahhoz, hogy az ember megmutathassa a maga értékrendjét és kifejleszthesse a személyiségét.”

(J.C. Kumarappa)

A taoizmus (konfucianizmus) gazdaságtana.

Tao, az Út, a természet rendje, a világrend, a yin és a yang egyensúlya. A taoba beilleszkedni, azt felismerni a legfőbb bölcselet, a természet rendjébe való alkalmazkodás a legfőbb erény. Ha a dolgok a természet rendje szerint haladnak, akkor nincs baj. A taoizmus e természet, és az ősök (ősiség) tiszteletére tanít a yin (természetes erő) és a yang (mesterséges erő) szakadatlan küzdelmével. Gazdaságtanában két fő eszmét ismer, az egyén belső egyensúlyát, és a társadalmi harmóniát. A gazdasági problémák megoldása során a helyes döntés garanciáját az ellentétpárok dinamikus feloldásában látja.

Mikroökonómiai szinten a közösségi érdek és magánérdek, erkölcs és profitszerzés, szükségletek korlátozása és szükségletek kielégítése, együttműködés és verseny, szabadidő és munkavégzés közötti összhang megteremtése a feladat.

Az egyén gazdasági cselekvését kell hogy befolyásolja a közösség érdekében végzett, közjavak előállításában való részvétel szükségessége. A haszonszerzés nem mindent kizáró cél, főleg az eszközök alkalmazásában kell határt szabni az erkölcsi értékek alapján. Nem a szükségletek teljes kielégítése a fontos, az ésszerű szükséglet kielégítés a kívánatos. A korlátlan verseny rendezetlenséghez vezet, a vállalkozások közötti együttműködés meggátolhatja ezt, és biztosítja a társadalmi békét. A szabadidőt nem a munkaerő árán vett időnek tekinti, hanem az egyén kiteljesedését látja az alkotó munka, és a hasznos szabadidő egyensúlyában.

Makrogazdasági szinten a szegények és gazdagok, munka és tőke, állami szektor és magánszektor, tervezés és piac, stagnálás és növekedés, foglalkoztatottság és árstabilizáció jelentik a megoldandó feladatokat.

A társadalmi eredetű egyenlőtlenségek ellen kell erőfeszítéseket tenni, ám a természet adta egyenlőtlenségek adottak, ezekkel küzdeni nem szabad. Láthattuk, a szegény-gazdag ellentétek feloldására mikro szinten is működnek kiegyenlítő technikák. Munkaerő és gépek helyes arányát, valamint a munka- és tőkejövedelmek optimális mértékét jelenti a munka-tőke ellentét kezelése. Az állami szektor mint a közjavak fő termelője, és a magánszektor mint profittermelő összhangja a társadalmi és gazdasági béke záloga. Tervezés-piac, stagnálás-növekedés, együtt vetnek gátat a gazdaság kívánatosnál gyorsabb ütemű növekedésének, tompítva ezzel a gazdasági ciklusok magas és mélypontjait. Majdnem teljes körű foglalkoztatottság és viszonylagos árstabilitás az eredménye annak, hogy a taoista gazdaságtan nem együtt kezeli a munkanélküliséget az inflációval.

Az egyén belső egyensúlya elősegíti a társadalmi harmóniát, mely visszahat az egyén komfortérzetére, életminőségére. A taoista gazdaságtan két fő elve között pozitív visszacsatolási hurok jön létre, mely az egymást erősítő pozitív hatások eredménye, a yin és a yang összhangja hatására.

A buddhista gazdaságtan.

Minden ember és élőlény végtelen életű. Ha az ember szabadulni akar a lélekvándorlás gyötrelmeitől, a végtelen körforgástól, el kell vágnia gyökereit, megszüntetni szenvedélyeit, vágyait, gyűlöletét. A megváltás a Nirvána, az örök üdvösség és megváltás foka. Hogyan találja meg az utat a buddhizmus a vallásos hit és a gazdasági fejlődés, a szellemi egészség és az anyagi jólét között?

Az emberi munkavégzés komplexitása három elv megfelelésének függvénye. A munka mindenekelőtt az ember képességeinek gyakorlására és fejlesztésére való. Másrészt az önzés legyőzésére, hiszen a másokkal együtt való feladatmegoldás ezt kívánja, harmadrészt létrehozza az élethez szükséges anyagi javakat. Ha a munkát úgy szervezik meg, hogy az unalmas, gépies legyen, elveszik a munka lényegét, vele együtt a munka-szabadidő egymást kiegészítő egységét. „Buddhista szemszögből a gépesítésnek két válfaja létezik, amelyet világosan meg kell különböztetni egymástól: az egyik elmélyíti az emberi ügyességet és képességeket, a másik viszont kiszolgálja az emberi munkát egy gépi rabszolgának, és arra kényszeríti az embert, hogy kiszolgálja a rabszolgát.” A gépesítésnek csak az a formája megengedett, ami az emberi alkotóképességet fejleszti, az ember nem lehet a gépek rabszolgája. Az ember jellemét a munka alakítja, és ez a civilizáció lényege.

A buddhista gazdaság többre tartja a munkást a munka termékénél, nem a fogyasztás élvezetéért termel. A javakhoz való ragaszkodástól megszabadulni nem áll ellentétben a jóléttel. Teljes foglalkoztatottságra épít azok számára, akiknek „külső” munkahelyre van szükségük. Teljes értékűnek ismeri el ugyanis a belső, otthon végzett munkát, gyermeknevelést, háztartást.

A lehető legkisebb fogyasztással elérni a lehető legnagyobb jólétet, és ennek nem eszköze az ember, hanem élvezője, hiszen az adott célt a minimálisan szükséges eszköz felhasználásával kívánja elérni. A javak birtoklása és fogyasztása eszköze az emberi jólétnek, és nem célja. Ez merőben ellentétes napjaink fogyasztói magatartásával.

A fogyasztás optimális szintje melletti igény kielégítése nyilvánvalóan sokkal kisebb feszültséggel, rohanással, valamint kisebb erőforrás felhasználással jár, mint a fogyasztás maximalizálására való törekvés. A helyi közösségekben élő, alacsony erőforrás felhasználással gazdálkodó embereknek több idejük marad elsajátítani és gyakorolni a buddhista tanítást, mint a nagy közösségben élő, nagy erőforrásokat használó embereknek. A közösség nagyságával csökken az egyén kötődése, ami elszemélytelenedéshez vezet, bűnözést, erőszakot szülve.

A buddhista gazdaságtan is különbséget tesz megújuló, és meg nem újuló erőforrások között. Követendő út, hogy a helyben lévő erőforrásokkal kell kielégíteni a helyi igényeket, a távoli javak behozatala csak csekély mértékben megengedhető, hiszen az függőséget, kényszert, pazarlást okoz, és gazdaságtalan. Egyébként sem várható el távoli népektől, hogy mások miatt pazarolják erőforrásaikat.A megújuló erőforrások közül a fának kiemelt szerepe van. Minden buddha hívő egy-két évente köteles egy fát elültetni, és azt addig gondozni, amíg gyökeret nem ereszt. A nem megújuló erőforrások kitermelése csak végső esetben engedhető meg, nagy körültekintés mellet, a megőrzésük érdekében.

A természeten elkövetett erőszak erőforrás hiányt szül, ami előbb-utóbb emberek közötti erőszakhoz vezet. A buddhizmus teljes erőszakmentességet hirdet a természet és annak élőlényeivel szemben. Az ember helyzete a természetben morális kötelezettségek sorát veti fel. A buddhista gazdaság a permanens növekedés, és a stagnálás között keresi a helyes megélhetés módját, a természettel összhangban.

Rózsás Zoltán

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Tévé sarok és útinapló

Az őszi szünetnek köszönhetően az elmúlt hetet gyermekeimmel a Mátrában töltöttem, onnan szervezve kisebb autós és gyalogos kirándulásokat. Amellett, hogy az embernek nagyobb boldogsága nem nagyon lehet, mint az, hogyha szeretteivel tölti szabadidejét, engem azért egy-két dolog, vezetés közben el-elkomorított.

Aki többször jár vidéken attól elnézést kérek a rácsodálkozásomért, de nekem új volt és meglepő, milyen mennyiségű eladó ház van majd minden faluba. Ez pedig nem jelent mást, minthogy a falvak elöregednek, később pedig elnéptelenednek. Habár nem teljesen. Ugyanis van egy réteg, akinek a munkalehetőség nem annyira vonzó szempont a lakhelyválasztásnál, mert tökéletesen mindegy nekik, hogy a postás hova hozza a segélyt. Volt olyan falu, ahol első pillanatokban azt hittük, hogy egy Karl May film forgatásába csöppentünk bele, annyi rézbőrű hemzsegett az utcákon. Persze rápillantva az órámra, rögtön rájöttem, hogy mivel délelőtt van, a nagy fehér főnökök valószínűleg munkával, csapják agyon a számukra oly értékes időt, és ezért nem láthatóak az utcán. Mindenesetre, mikor legközelebb számolni kezdtük az arányokat, tizenkettő „karamellre" mindösszesen kettő-három „vanília" jutott. Ez viszont azért elég aggasztó. Vezetés közben épp azon törtem a fejem, mikor is láttam először életemben cigány embert, de még anyám segítségével se sikerült kideríteni a pontos dátumot. Az viszont tény, hogy a másfél évtized, tanulással töltött idő alatt, amit hét különböző iskolában sikerült eltöltenem, egyszer sem volt cigány osztálytársam. Az is tény viszont, hogy 25-30 év elteltével az egyik gyermekemet sem lehetett olyan iskolába íratzi, ahol ne lett volna legalább 1-2 cigány osztálytársa. Ezt továbbgondolva nem lehetetlen, hogy az ő gyermekeik pár évtized múlva már csak elenyésző kisebbség lesznek majd az osztályukba. (Itt említeném meg, hogy a magyar társadalom – szerintem félő, hogy végérvényesen – hatalmas változáson ment át. A vidéket megvizsgálva láthatjuk, hogy teljesen elcigányosodott. A városokat megnézve szemmel látható, hogy a vezető osztály tagjai túlnyomó részben egy másik, most éppen etnikai kisebbséggé válni akaró csoportból kerülnek ki. A fennmaradó magyarok többsége – legyünk őszinték – elprolisodott és elbunkósodott. Balázs és Mónika sókat bámulva szívják magukba a pornográf nihilizmust, legnagyobb ünnepükké pedig az vált, ha Győzike vagy Caramel valami szánalmas ród-só keretén belül fellép településükön, és ők kadarkától meglökött ködös aggyal, vörösre tapsolják a tenyerüket, és jó esetben még éjszaka ráfordulnak az aszonyra is.) Mikor gondolataimmal idáig jutottam, a rádióba felcsendült a „Magyarország" című álnemzeti érzelmű dalocska, mely fülbemászó, esetenként szívhez szóló, de hát nem hagyhatom figyelmen kívül, hogy ki énekeli, ahogy azt sem ki írta. Ezen a ponton úgy éreztem minden elveszett már nemzeti sem lehetek a kutya fáját? Már azok is ŐK? Van még néhány embert, aki hasonlóan gondolkodik velünk, de őket szerencsétleneket önjelölt szerencselovagok bolondítják hangzatos lózungokkal, ki tudja kiknek a megbízásából.

Az egyik szemem nevetett, mikor megérkeztem Egerszalókra, ahol hála a feltört gyógyásványvíznek egy fejlődő, rendeződő faluképpel találkoztam, a másik viszont sírni kezdett ugyanis ezzel a fejlődéssel vége a vadregényes fürdőzéseknek, és a vízsugár alá tartott műanyagkannás ingyen ásványvíznek. Épülnek már az apartman lakások négyzetméterenként 440 000 forint + áfáért, és már meg is jelentek az első önzetlen izraeli befektetők.

Visszaindulva Domoszlón vitt keresztül az utam, ahol azt hittem először rosszul látok. Először feltűnt egy Marx Károly feliratú utcatábla, gondoltam véletlenül itt felejtették, de ismét rá kellett jönnöm, hogy véletlenek pedig nincsenek. A következő párhuzamos utcát ugyanis Szamuelli Tiborról, a rákövetkezőt Kun Béláról, az utolsót pedig egyenesen Leninről nevezték el. Itt már forgott velem a világ és ijedten néztem meg a dátumot a telefonomban, hogy mennyit is írunk. 2005. november 5. tehát nem csúsztam át egy párhuzamos dimenzióba, hanem ez a való világ. Izzadtan gázt adok, hiszen már hallani vélem mögöttem, ahogy felheccelt galileisták az Internacionálét éneklik és akasztáshoz készülődnek.

A bágyadt novemberi napfény erőtlen, de mégis oly jóleső sugarai izgatottan fickándoztak az ijedtségtől gyöngyöző halántékomon, mikor szállodámba visszatérve elcsigázva huppantam bele egy szoc-reál stílusú műbőrfotelbe. Anyámat kértem csípjen belém, nem álmodtam, hogy a megannyi szörnyűséget elkövető ember-állatoknak még mindig utcák őrzik a nevüket? A kedves mamának nem esett nehezére egyre tekintélyesebb méretű úszógumimba egy irtózatosat belecsípni, és tudatosítani bennem, hogy kis hazámban egyeseknek mindent szabad.

És akkor felelőtlenül ismét a távirányítóhoz nyúltam. A látottakból két dolgot hoznék szóba, amit mindenképpen szeretnék megosztani önökkel. Az egyik a Csaó Darwin című műsor. A másik a franciaországi történések.

1. Bár a műsort, magát még soha nem néztem meg, mivel már ami a reklámjából rám szakad az olyan indulatokat szabadít el bennem, hogy magam is megrettenek. Ennél üresebb, alpáribb, primitívebb és semmitmondóbb műsort keveset csináltak. A valamilyen lábbeli nevű egykori diplomata csemete, mára szívtipró pléboj, még a bugyuta minden reggel egyre erőltetettebben nevettetni akaró rádiós műsorait is alul múlta ezzel az agyatlan és vulgáris fertővel. Ebben a műsorelőzetesben az egykori késdobáló megasztáros Tom Jones imitátor mutatott be sztriptízt. Hát kedves Edmond, megmondom őszintén az elején még szimpátiával figyeltem szárnypróbálgatásaidat, de kicsit később már rádöbbentem, hogy te minden számot csak egyféleképpen tudsz elénekelni, az üvöltő dervis stílusában. Ez nem sok. Az viszont már sok, amit ebben a műsorban műveltél. Én nem tudom mit képzelsz magadról, de ki kell ábrándítsalak ugyanis kimondottan gusztustalan vagy alsógatyában, a sertésjelmez pedig nagyon komikusan reng, amikor tánc helyett idétlenül és ízléstelenül rázod magad. Hát ez bizony Megascheisse.

2. Lángokban áll éjszakánként Franciaország. Színes bőrű suhancok randalíroznak szerte az országban és éjszakánként több száz autót gyújtanak fel. Na, ezt nem kell túl sokáig ragozni: – Kellett önöknek mindenkit beengedni az országukba. Ez lett az eredménye. Kár, hogy a fociválogatottjukba nem fér be több fekete. De nehogy azt higgyük, hogy nálunk nem fordulhat elő hasonló. Pár év múlva egy másik kisebbség lesz olyan nagy, erős és elégedetlen, hogy hasonlóan a franciaországi társaikhoz nagyobb szeletet követeljenek magoknak a közösből. Sőt, míg a franciák problémáját viszonylag könnyű megoldani, addig nálunk nem biztos, hogy elég lesz pár konténer banán.

nedudki

– Milyen az 5 + 2-es vicc?
– Öt év, aki mondja, kettő, aki hallgatja...

